

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

IRRELLEVANT PROXIMITAT

És sabut que en Rajoy pren com a criteri central per nomenar els seus ministres i col·laboradors més propers que siguin amics o coneguts. Té en compte aquest factor al davant d'altres de més rigorosos com la capacitat o l'experiència. Tot i que ell és un cas molt descarat d'aquesta pràctica, no és una raresa entre els polítics en general acudir a gent propera per construir el seu equip. Com a conseqüència, ens trobem a vegades amb càrrecs públics de tota mena que ens fan sentir vergonya aliena quan parlen, fan actuacions públiques en representació de tots o prenen decisions difícils de comprendre des del rigor d'una anàlisi fonamentada. A més, els escollits per ser alts càrrecs moltes vegades s'emmarquen a l'àmbit geogràfic al qual pertany la persona que decideix, normalment al seu lloc

de naixement. Entre altres raons, perquè les coneixences que es fan als primers anys de vida, a vegades són les centrals i les que acompanyen fins al final. Ens les trajectòries clàssiques i més conservadores, acaba sent normal. Estrenem President de la Generalitat gironí. Fa gala i té orgull especial pel seu lloc d'origen, del que en podríem dir la seva pàtria xica. Per a un perifèric convençut veure que liderarà el país algú de fora de Barcelona ens assegura una nova manera d'entendre (i gestionar) aquest país. Ja era hora. Haurà de començar amb un grup de dirigents quadrats amb tota mena de compromisos previs a l'interior de la

«Veure que liderarà el país algú de fora de Barcelona ens assegura una nova manera d'entendre (i gestionar) aquest país»

coalició per la qual s'ha presentat. Tindrà un equip que han fet altres. I en aquest moment en què s'ha de configurar una nova administració sembla clar que la seva mà s'haurà de notar en els nivells següents, per sota de les conselleries. Arribarà el clan del cul de la lleona o de la Tramuntana. En el moment d'escriure aquest article és quan es coneixen els noms dels futurs consellers amb els equilibris entre partits i tot plegat. Com és costum quasi sempre, no tindrem conseller o consellera de la Catalunya profunda. Puigdemont ve de la comunicació local, dels diaris gironins i de mitjans amb vocació internacional com el Catalonia Today. Ha vinculat la informació de proximitat amb l'accés a tot al món parlant-li en anglès, que és l'idioma que s'entén arreu. Veurem que tampoc podrà resistir la temptació de col·locar-hi els seus perifèrics.

El ball de butaques de dirigents dels pròxims dies, caldrà seguir-lo amb atenció. Passarem d'un govern monocolor convergent a un altre amb gent d'aquest grup combinat amb quadres d'ERC i independents multifuncionals. Poques cadires per a tants culs. Històricament hi ha hagut poders locals potents. En ràdio i televisió va fer fortuna el clan de l'avellana de Reus amb noms com Buenafuente o Francino. Ara toca a Girona i me n'alegro. Mentre anem rebent informació i notes biogràfiques del nou home fort per part dels que el coneixen o diuen que el coneixen, el clan nostre no té ni nom perquè no existeix. Potser seríem el del cep o la vinya, però es

«El ball de butaques de dirigents dels pròxims dies, caldrà seguir-lo amb atenció. Poques cadires per a tants culs»

diria que és un nom massa vinculat al Bages i poc genèric. Tampoc podem ser el del Llobregat. Dir-ne el de la Catalunya Central no té ganxo comercial. De fet, per què ocupar-se a nomenar una cosa que no existeix. És absurd. Ho veurem de seguida. Potser podem mirar de comptar com a nostre el conseller de Justícia, l'osonenc Carles Mundó. Entre altres coses per intentar mantenir el rol delegat de la Catalunya interior en algú d'aquí, atès que es podria pensar en un vigatà per a aquesta funció per allò de la llei del pèndol, ara nosaltres, ara ells. Com a la loteria, caldrà esperar a la setmana pròxima per veure si cau algun premi menor en forma d'un director general o dos com a màxim. Aquestes són les opcions a hores d'ara. No som res. En política és literal, amb el permís de l'Anna Gabriel, que de moment aguanta.

ESTEM REALMENT EN GUERRA?

TRIBUNA

Josep M. Mata-Perelló

DOCTOR EN GEOLOGIA

Potser aquesta pregunta resultarà estranya per a molta gent; però res més lluny de la realitat. Efectivament, el nostre estat, crec que està en una situació de guerra; i no em refereixo a la guerra interna i bruta en contra del nostre país. Em refereixo a la guerra externa. A la que estem realitzant als països on tenim destacaments militars. I no sols és el nostre estat, sinó quasi tot el conjunt del Món Occidental i dels Països Capitalistes, són els que es troben en la mateixa situació.

Efectivament fa anys que estem dedicant-nos a l'«acoso y derribo» de molts dels països musulmans. Primer, hem estat (i estem) contemporitzant durant anys i anys amb l'estat d'Israel, permeten la massacre que dia rere dia es va realitzant sobre els palestins. Es cert que els palestins es defensen, de vegades violentament: però sols faltaria que no ho pogueren fer!!! I el que és més greu és que, quan es defensen o ataquen als israelites, encara els acusen de terroristes.

Més tard, les potències occidentals van ajudar a desmuntar i a destrossar un país com l'Iraq, dient que no era democràtic i que tenia armes de destrucció massiva. I, per cert, s'han trobat aquestes armes? Després van venir l'Afganistan i Líbia. I a tots dos llocs, van tornar a fer el mateix, justificant les intervencions occidentals basant-se en una suposada manca democràcia a l'estil nostre. És cert que hi havia hagut actituds clarament dictatorials a l'Afganistan. Però també n'hi ha a altres

llocs com a l'Aràbia Saudita. Però, en què hem anat convertint aquells països i d'altres? En un camp de lluites fraticides fomentades pels països occidentals i especialment en un camp d'experimentació de la nostra indústria armamentista d'aquests països, i entre ells dels nostres veïns, Espanya i França. I més tard, va arribar l'hora de destrossar el país que feia mes nosa a l'Estat d'Israel, i va ésser el moment d'acabar amb Síria. A tal efecte es van afavorir les diferències ètniques, religioses i econòmiques que hi havia entre els ciutadans. Així, van començar a armar diferents grups opositors, afavorint la creació d'uns grups armats, que van acabar de desestabilitzar el país. Tot i que és ben cert que el president Assad ha contribuït a desestabilitzar-lo. Amb tot això, amb tots aquests antecedents i molts altres de semblants, com la creixent inestabilitat a molts indrets dels nostres països, per part dels immigrants sense feina, procedents dels països de l'al-

tra riba del Mediterrani, no és estrany que vagi sorgint un sentiment anímic en contra dels països occidentals i dels seus aliats. No són estranyes les seves proclames en contra dels que els diuen «cruzdados». Al cap i a la fi, des d'aquí els hem anat atacant i destruint. És clar, això no justifica sovint les seves respostes desproporcionades. Però cal recordar allò de «aquellos vientos...». I cal entendre que ens ataquin.

Crec que el nostre poble no pot acceptar aquesta situació de guerra més o menys encoberta. Ni tampoc l'espanyol o el francès, els pobles no són guerrers. Però hem d'acabar amb els governs que sí que ho són. Nosaltres que tenim el dret a decidir, també hem d'exercir el nostre dret a decidir total: acabar amb els estats guerrers que no volem. Encara més, crec que hem de sortir dels organismes que defensen les guerres o que fan la guerra, com és l'Estat Espanyol o la Comunitat Europea.

A part de fer-vos les fotografies en aquest gran dia, també

DISPOSEM D'UN SERVEI D'ORGANITZACIÓ

DE BODES TOTALMENT GRATUÏT!

Us organitzem el comiat de solter/a, el restaurant, els vestits dels nuvis, etc.

Només haureu de gaudir del vostre dia, nosaltres ens ocuparem de la resta.